

„Igazi kincs ez a könyv.”

– Phaedra Patrick, bestsellerszerző –

TÖRTÉNETEK ŐRZŐJE

Mindenkinek van egy története.
Vajon Janice elég bátor ahhoz,
hogy felfedje a sajátját?

*fine
selection*

SALLY PAGE

SALLY PAGE

TÖRTÉNETEK ŐRZŐJE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Prológus

MINDENKINEK VAN EGY TÖRTÉNETE.

De mi van, ha az embernek nincs saját története? Akkor mi a helyzet? Ha Janice-nek hívják, mások történeteit gyűjti.

Egyszer megnézte egy híres angol színész – a Nemzet Kincse – Oscar-díj-átadó beszédét. Ebben a Nemzet Kincse elmesélte, hogy takarítónőként kezdte a pályafutását, és feltörekvő színésznőként úgy állt meg mások fürdőszobájukra előtt a WC-kefével a kezében, mintha egy Oscar-szobrot szorongatna. Janice eltűnődik, mi lett volna, ha a Nemzet Kincse nem fut be színésznőként. Vajon még mindig takarítónő lenne, mint ő? Körülbelül egyidősek – a negyvenes éveik végén járnak –, és Janice szerint még egy kicsit hasonlítanak is egymásra. Nos (elmosolyodik), talán nem hasonlítanak, de ugyanolyan alacsony termetűek, és idős korukra valószínűleg kikerekednek.

Eltűnődik, hogy a Nemzet Kincse is mások történeteinek gyűjtőjeként végezte volna-e.

Nem tudja felidézni, mi indította útnak a gyűjteményét. Talán egy villanás valaki életéből, amikor a cambridge-i vidéken buszozott munkába menet? Vagy egy beszélgetésfoszlány, amelyet mosogató-tisztítás közben kapott el? Hamarosan észrevette, hogy az emberek szeretik megosztani vele a történeteiket (miközben port törölget a nappaliban, vagy leolvasztja a hűtőt). Talán mindig is így volt, de most felfigyelt rá, hogy a történetek szinte kinyújtják felé a kezüket, és ő magához szorítja őket. Úgy véli, fogékony rájuk. Miközben hallgatja őket, apró bólintással nyugtázza, amit ő is tud: sokak számára ő csak egy egyszerű, semmitmondó vödör, amelybe beleönthetik a titkaikat.

A történetek gyakran váratlanok, időnként viccesek és magával ragadóak. Néha megbánás érződik belőlük, néha pedig életigenlés. Úgy véli, az emberek talán azért szeretnek beszélni hozzá, mert hisz a történeteikben. Örül a váratlan fordulatoknak, és nem akad fenn a túlzásokon. Éjszakánként a férje mellett, aki történetmesélés helyett csak monológokkal traktálja, a kedvencein gondolkodik, és sorra kiélvezi mindegyiket.

EGY

Kezdetét veszi történetünk

AHÉTFŐK NAGYON SAJÁTOS SORRENDET KÖVETNEK: nevetéssel kezdődnek, és szomorkodással zárulnak.

Mint felemás könyvtámaszok, ez a két dolog keretezi a napot. Janice ezt tudatosan szervezte így: könnyebb kikelni az ágyból, ha tudja, hogy hamarosan nevetni fog, és a vidámság felvértezi arra, ami később következik.

Janice rájött, hogy egy jó takarítónak hatalma van a napjai és az órái felett, és – ami a hétfők szempontjából igen fontos – meg tudja határozni az ügyfelek sorrendjét. Mindenki tudja, hogy nehéz megbízható takarítót találni, és úgy tűnik, meglepően sok cambridge-i lakos jött rá, hogy Janice kivételes takarítónő. A „kivételes” jelzőben azért nem olyan biztos (akkor hallotta, amikor az egyik munkaadója áthívta kávézni egy barátját). Azt tudja, hogy nem kivételes nő. De vajon jó takarítónő? Igen, annak tartja magát. Tapasztalata van bőven. Azért reméli, hogy nem az lesz a nekrológja: „Jó takarítónő volt.” Ahogy leszáll a buszról, biccent a sofőrnek, hogy elterelje

a figyelmét erről az egyre gyakrabban visszatérő gondolatról. A férfi visszabiccint, és Janice-nek az a futó benyomása támad, hogy mondani akar valamit, de aztán a busz ajtaja megremeg, és egy sóhajással becsukódik, mintha csak kifújná magát.

A busz továbbindul, Janice pedig egy hosszú, zöld sugárúton találja magát, melyet családi házak szegélyeznek. Egyes házak ablakai fényesek, mások árnyékosak és sötétek. Elképzeli, hogy az ablakok mögött sokféle történet rejtezik, de ma reggel csak egy érdekli. Annak a férfinak a története, aki a sarkon álló, zezugos, Edward korabeli házban lakik: Geordie Bowman. Nem hiszi, hogy a többi ügyfele valaha is találkozott Geordie-val, és ő sem fogja bemutatni nekik (Janice szerint az nem lenne helyénvaló). De természetesen hallottak már róla. Mindenki hallott Geordie Bowmanról.

Geordie több mint negyven éve él ugyanabban a házban. Először albérlőként vett ki egy szobát: Cambridge-ben a bérleti díjak lényegesen olcsóbbak voltak, mint Londonban, ahol dolgozott. Aztán amikor megnősült, megvásárolta a házat a főbérlőjétől. Ám a feleségével nem bírták kitenni a többi bérlőt, így növekvő családja festőkkel, egyetemi tanárokkal és diákokkal élt együtt, míg végül egytől egyig önszántukból ki nem költöztek. Ekkor mindig elkezdődött a harc az újonnan megüresedett szobáért.

– John volt a legravaszabb – szokta felidézni Geordie meglehetősen büszkén. – Egyszerűen beköltözött, mielőtt még a bérlő kipakolt volna.

John Geordie legidősebb fia, most Yorkshire-ben él a családjával. Geordie többi gyermeke szétszóródott a világban, de amikor csak tehetik, meglátogatják. Szeretett felesége, Annie már több éve meghalt, de a házban semmi sem változott, mióta elment. Janice minden héten megöntözi a növényeit – némelyik már akkora, mint egy kisebb bokor –, és leporolja az amerikai regényekből álló gyűjteményét.

Geordie arra szokta biztatni Janice-t, hogy vegye kölcsön őket, így időnként hazavisz magával egy-egy Harper Leet vagy Mark Twaint, hogy felvillanyozzák.

Geordie mindig kinyitja az ajtót, mielőtt Janice a kulcsáért nyúlhatna.

– Azt mondják, az időzítés a legfontosabb – dörmögi a férfi. Geordie imponáns külsejéhez lenyűgöző hang párosul. – Jöjjön be, és igyunk egy kávét!

Janice erős kávét főz maguknak – sok forró tejjel, ahogy Geordie szereti, és ahogy Annie szokta csinálni. Janice nem bánja: Geordie a legtöbbször egyedül gondoskodik magáról (amikor nem Londonban, a tengerentúlon vagy a kocsmában van), és úgy érzi, Annie helyeselné, hogy férjét időnként elkényeztetik.

Geordie története az egyik kedvence. Az emberekben rejlő bátorságra emlékezteti. És arra is, hogy ne hagyjuk elkallódnia a tehetségünket, de Janice nem szeret ezen rágódnia. Túlzottan emlékezteti a gyermekkorában olvasott bibliai történetre, illetve saját tehetségtelenségre. Így hát elhessegeti ezt a gondolatot, és arra koncentrálni, milyen bátor volt a fiú, akiből Geordie Bowman lett.

Geordie (nem meglepő módon) Newcastle-ben nőtt fel. A valódi neve John vagy talán Jimmy – Janice nem biztos benne –, de idővel egyszerűen „Geordie” lett. A kikötő mellett éltek, ahol az apja dolgozott. Volt egy kutyájuk, amit az apja imádott (jobban, mint a fiát), és egy gondola alakú bársekreányük, amely a család büszkesége volt (amíg fel nem találták a plazmaképernyőket). Amikor Geordie tizennégy éves volt, egy kora este Newcastle utcáit róttá: a kutyájuk megharapta a szomszédot, és az apja bosszút akart állni – a szomszédon. Mivel a józan ész és a logika csődöt mondott, Geordie kimenekült a hátsó ajtón. Hideg, havas éjszaka volt, és Geordie csak egy vékony kabátot viselt, de nem volt kedve hazamenni. Ezért ahelyett,

hogy jobbra fordult volna, hogy a kikötő felé vegye az irányt, befordult balra egy sikátorba, és besurrant a newcastle-i városháza oldalsó ajtaján.

A koncertteremben felmászott a kakasülőre: itt meleg volt, és észrevétlenül elbújhatott. Egy világítótest mögött üldögélt (ami extra meleget adott), és egy tábla csokoládét majszolt, amit az utcai bódénál lovasított meg, amikor elkezdődött az éneklés. Az első trilla dárdaként hasított Geordie mellkasába, és odaszögezte a székhez. Sohasem hallotta még azt az operát, sőt, azt sem tudta, mi az, a zene mégis egyenesen a szívéhez szólt. Későbbi televíziós interjúiban Geordie azt mondta, amikor meghal, és felboncolják, a *Bobémélet* kottáját találják majd a szíve köré tekerve.

Ezt követően hazatért néhány napra, néhány hétre – azt sem tudta, mennyi idő telt el. Közben kieszelt egy tervet. Északkeleten soha nem hallott az operáról, ezért feltételezte, hogy nem jó helyen van. Bizonyára London lesz az opera hazája, hiszen minden flancos dolog onnan származik. Londonba kell mennie. De pénz nélkül nem szállhatott vonatra vagy buszra. Maradt az apostolok lova. És pontosan így is tett: megtöltött egy hátizsákot némi élelemmel és egy üveggel, amelyet a bársekreányból csent el, és elindult dél felé. Útközben találkozott egy csavargóval, aki az út nagy részére csatlakozott hozzá. Ez idő alatt a csavargó megtanította neki azokat a dolgokat, melyek hasznosak lehetnek a nagyvárosban, és megmutatta neki, hogyan tartsa tisztán a ruháit az út során. A trükk annyiból állt, hogy le kellett szedni a kiteragetett ruhákat, és helyette ott kellett hagyni a piszkosat, amit addig viselt. Majd ezt igény szerint megismételték a következő alkalmas helyen.

Londonba érve Geordie bejárta a különböző koncerttermeket (a csavargó adott neki egy listát, hogy hová érdemes menni), és végül munkát kapott kellékesként. A többi már történelem.

Janice férje, Mike, soha nem találkozott Geordie-val. Mégis úgy beszél róla a kocsmában, mintha régi barátja lenne. Janice nyilvánosan nem hazudtolja meg – nem mintha Mike hálás lenne ezért. A férfi gondolatban már sokszor beszélgetett Geordie-val. Miközben Mike a világhírű tenoristáról beszél („Tudod, a királynő kedvence volt”), Janice újra elhatározza, hogy soha, de soha nem fogja bemutatni őket egymásnak. Időnként, amikor a férfi „tesz egy kétbetűs kitérőt”, és otthagyja az asszonyt, hogy fizesse ki a számlát (megint), Janice azzal vigasztalja magát, hogy Geordie majd elénekli neki az egyik kedvenc áriáját, miközben ő a sütőjét pucolja.

Mostanában Geordie hangosabban énekel. Ez aggasztja Janice-t, mivel azt is észrevette, hogy néha kiabálnia kell, hogy felhívja magára a figyelmet, és a férfi nem mindig érti, amit mond.

A kávé elfogyasztása után Geordie követi Janice-t. Az ajtóban ácsorog, miközben a nő kitakarítja a kályhát, és bepakolja a rönköket és a gyújtóst. Úgy látszik, nógatásra van szüksége. Ahhoz képest, hogy milyen nagy ember, meglepően félénk tud lenni.

– Elutazott valahová? – kérdezi Janice, remélve, hogy ezzel kiszedi a férfiből, amit el akar mondani.

Elsőre betalál, és Geordie rámosolyog.

– Csak Londonba. Jaj, ott aztán van jó pár bizarr alak, kedvesem.

– Képzelem. – Janice reméli, hogy ez elég bátorítás. És működik.

– A metrón talákoztam egy igazi tuskóval. Sokan voltak, de azért nem volt olyan vészes. Mindenki tűrte. Az utolsó pillanatban, mielőtt becsukódott volna az ajtó, benyomul ez a ripacs, és elkezd kiabálni...

Geordie elég jól utánozza a ripacsot, Janice pedig elvigyorodik. Igaza volt: tudta, hogy Geordie-nál kell kezdenie a napját és a hetét.

Geordie ripacsa így folytatja:

– Ó, ugyan már! Csak menjenek egy kicsit beljebb! Biztos, hogy bőven van hely, ha kicsit megmozdulnak. Rengeteg hely van. Tényleg! Gyerünk már, menjenek beljebb!

Geordie szünetet tart, hogy megbizonyosodjon róla, Janice figyel.

– Ekkor megszólal valaki, egy másik fickó, szerintem tősgyökeres londoni. „Nyisd ki még egy kicsit a pofádat, haver. Szerintem ott van elég hely.”

Janice hangosan felnevet.

– Ez elhallgattatta. – Geordie el van ragadtatva az asszony reakciójától.

Janice-t nem lehet becsapni. Tudja, hogy Geordie volt „a másik fickó”. Ő dorongolta le a ripacsot. Túl szerény ahhoz, hogy így adja elő a történetet, de Janice tudja. Szinte hallja a dörgő hangját, és a többi utas elismerő nevetését.

Az elégedett Geordie otthagya Janice-t, hogy folytassa a munkáját. A nő a portörülőért nyúl. Talán megelégedhetne azzal, hogy olyan emberek veszik körül, mint Geordie? A munkaadói közül sokan szint hoznak az életébe, és reméli, hogy valamilyen apró módon ő is hozzájárul az övékéhez. A könyvespolc felé veszi az irányt a portörülővel, de megtorpan. Valami nyugtalanítja. Ezek mások történetei. Ha neki van is bennük szerepe, az csak egy aprócska szerep, egy statisztáé. Ismét a Nemzet Kincisére gondol, és megpróbálja elképzelni, ahogy Geordie zeneszobájában a kottáspolcok fölé emeli a portörlőt. Vajon ő beérné ennyivel? Megelégedne egy ilyen étellel? Folytatja a portörlést, és szégyelli magát, amiért ez egyáltalán felmerült benne.

Janice újra találkozik Geordie-val, amikor elindul, hogy megebédeljen, majd a következő ügyfelénél folytassa a munkát. Odakint szürke az idő, és érzi, hogy a hideg februári levegő beszivárog az ajtó résén keresztül. Geordie felsegíti rá a kabátját.

- Köszönöm, jól fog jönni. Meglehetősen csípős az idő.
- Ha fáj a csípője, vigyázzon magára! – javasolja a férfi.
- Nem, jól vagyok – próbálkozik újra, ezúttal teljes hangerővel. –

Csak hideg van ma.

A férfi átadja neki a sálját.

- Akkor jövő héten találkozunk, és kúrálja ki magát!

Janice feladja.

- Máris jobban érzem magam – feleli őszintén.

Ahogy a férfi becsukja mögötte az ajtót, azon tűnődik, vajon az élet tragikomédia vagy komikus tragédia.

KETTŐ

Családi történetek

TERMÉSZETESEN MINDEN KÖNYVTÁRBAN vannak szellemek. Mindenki tudja, hogy a szellemek szeretnek olvasni.

A könyvtár lépcsőjén lefelé tartó fiatalember komoly beszélgetést folytat a társával, egy huszonöt év körüli lánnyal. Janice azt kívánja, bárcsak lenne ideje követni őket, hogy hallgathassa még a beszélgetésüket, és megtudjon ezt-azt a szellemekről. A fiatalember olyan magabiztosnak tűnik, mintha csak azt magyarázná a barátnőjének, hogy a levegőben madarak vannak, az égen pedig felhők. Janice-t lenyűgözi a könyvtári szellemek gondolata, és eltűnődik, vajon találkozik-e ma eggyel. Ebédidőben gyakran beugrik a könyvtárba, hogy visszahozzon egy könyvet, és titkon megegye a szendvicsét a hátsó polcok közé eldugott asztalnál.

Ma nincsenek szellemek, csak a két könyvtárosnő, akik minden bizonnyal nővérek. Hajkoronájuk ugyanolyan különleges árnyalatban játszik: eperszőke, rézsínű csíkokkal. Az egyik nővér haja a válláig ér és alul hullámos; a másiknak hosszú copfja van, ami kissé

oldalra áll. Ezt Janice kislányosnak találja, pedig a nő már közel járhat az ötvenhez. Janice szerint jól áll neki, ahogy az is, hogy többszínű fonalat font a copfjába. Janice keveset tud róluk azon kívül, hogy valóban nővérek, és van még két másik testvérük. A fiatalabbik (akinek ki van engedve a haja) egyszer azt mondta neki:

– Anyánk négy lányt szült. Szegény apánk fiúgyermek nélkül maradt.

Nővére a hatás kedvéért hozzátette:

– Négyet, el tudja ezt képzelni? Szegény ember! Egy ház tele nőkkel.

A fiatalabbik aztán elmagyarázta, hogy az összes nővér nagyon közel áll egymáshoz, és mindannyian feltűnően hasonlítanak.

– Persze – tette hozzá az idősebb –, mindannyian nagyon különbözőek vagyunk. – A testvére bólintott.

– Igen, az a becenevünk, hogy Okoska, Szépség, Főnök és Bébi. – Erre mindketten felnevettek.

– Családi vicc – magyarázta az idősebbik.

– Igen, családi vicc – ismételte meg a másik, és rámosolygott a húgára.

Janice-nek eszébe jutott a saját húga, és megpróbálta elképzelni, hogy ők ketten együtt dolgoznak, és könyveket válogatnak egy cambridge-i könyvtárban. Ez persze csak képzelgés – több ezer kilométer és kimondatlan emlékek választják el őket –, de néha ugyanúgy feleleveníti ezt a gondolatot, ahogyan a történetek közül is újra elő szokott venni párat. A nővéreknek fogalmuk sincs róla, hogy neki is van egy lánytestvére, de azt tudják, hogy szereti a könyveket, és el szoktak beszélgetni vele a kedvenceiről – szerencsére nem tartják a begyöpösödött nézetet, miszerint egy könyvtárban csendben kell maradni.

– Természetes, hogy azok, akik szeretik a könyveket, beszélgetni akarnak róluk – mondta egyszer a fiatalabbik.

Janice megpróbálta kitalálni, melyik testvér lehet melyik, de inkább nem kérdezte meg, nehogy megbántsa őket. Titkon úgy gondolja, hogy a fiatalabbik lehet Szépség, az idősebbik pedig Okoska vagy esetleg Főnök: látta, hogy záráskor kevesebb mint két perc alatt kiüríti a könyvtárat.

Ma kórusban üdvözlük.

– Janice, megérkezett a könyve!

Janice jelenleg a régi kedvenceit olvassa újra, és megrendelte Stella Gibbons *Cold Comfort Farm*¹ című regényét.

Köszönetet mond, miközben átveszi a könyvet, majd eszébe jut valami.

– Gondoltak már rá, hogy a könyvtárnak talán van egy szelleme?

– Ahogy kimondja e szavakat, bolondnak érzi magát, és azon tűnődik, hogyan beszélhetett a fiatalember ilyen magabiztosan a témáról.

Az idősebb nővér egy kicsit előrehajol a pult fölött.

– Hát, vicces, hogy ezt kérdezi. Ma maga a második, aki arról beszél, hogy a könyvtár szellemjárta.

Ah, a fiatalember.

– És igaz? Úgy értem, a kísértetjárás?

Úgy tűnik, hogy a nővérek komolyan elgondolkodnak a kérdésen. Az idősebbik felel.

– Hát, nem tudom. Néha az a benyomásom, hogy a könyvek önálló életet élnek. De lehet, hogy csak az öreg Mr. Banks miatt van, aki semmit sem a helyére tesz vissza. – A fiatalabbik egy pillanatra elgondolkodik nővére szavain. – De persze mindenki tudja, hogy a szellemek szeretnek olvasni. Szóval...

Mielőtt Janice újabb kérdést tehetne fel – Honnan tudja? Vagy talán: hogy lehet az, hogy mindenki tud erről, csak én nem? Hallották,

¹ Magyarul: Hideg vigasz tanya. (A szerk.)

amit a fiatalember mondott? –, fiatal anyák hada félbeszakítja őket: a kisgyermekükkel érkeztek, és szükségük van a nővérek segítségére.

Janice magával viszi a gondolatait a hátsó, eldugott asztalhoz, a *Cold Comfort Farm*mal és a sajtos szendvicsekkel egyetemben.

Egy darabig csak ül a csukott könyvvel maga előtt, és eltöpreng, vajon az emberek történetét az határozza-e meg, hogy hol van a helyük a családban. Ha igen, akkor ő kicsoda? Nincs kedve tovább szólni ezt a gondolatot, így inkább elképzeli, ahogy zárás után egy szellem böngészi a polcokat. A képet inkább megnyugtatónak találja, mintsem aggasztónak, végtére is egy bibliofil szellem nem lehet olyan rossz. És ez a nyugalom megkönnyebbülést hoz. Janice eléggé aggódó típus. És napról napra nő azoknak a dolgoknak a listája, amelyek miatt aggódik. Szorong az óceánok állapota, a műanyag zacskók, az éghajlatváltozás, a menekültek, a politikai zavargások, a szélsőjobboldal, a szélsőbaloldal, az élelmiszerbankokból táplálkozó családok és a dízelautók miatt. Talán többet kellene újrahasznosítania? Kevesebb húst kellene ennie? Aggódik az egészségügy állapota miatt, a nulla órás szerződések miatt, és hogy sok ismerőse nem kap betegszabadságot vagy fizetett szabadságot. Mélységesen aggódik mindazok miatt, akik bizonytalan körülmények között élnek, vagy közel negyvenéves korukig otthon laknak. És az is aggasztja, hogy egyesek csak azért zaklatnak vagy ordítanak le másokat az utcán, mert más a bőrszínük.

Régebben szeretett újságot olvasni és keresztretjvényt fejteni. Most minden reggel gyorsan megnézi a tabletjét, hátha földrengés volt, vagy meghalt a királyi család egyik tagja. De nem olvas tovább. Minden egyes hír újabb és újabb aggodalommal gyarapítja a listáját. És ez beszívárog az élete többi részébe is. Ahelyett, hogy új és izgalmas könyveket venne ki a könyvtárból, inkább a régi klasszikusokat és a kedvenceit olvassa: Austen, Hardy, Trollope, Thackeray és Fitzgerald.

Kinyitja a *Cold Comfort Farmot*, készen arra, hogy elmerüljön az ismerős, humoros történetben. Ráadásul a hősnővel is tud azonosulni: Flora Poste szereti, ha a dolgok a helyükön vannak, és ez Janice-re is igaz.

Fél órával később Janice a szellemekről beszélő fiatalemberhez hasonlóan elhagyja a könyvtárat. Úton van a következő munkaadója – dr. Huang – felé, majd a nap utolsó ügyfele következik. Már félúton van a lépcső felé, amikor az utca túloldalán meglát egy ismerős alakot. A magas férfi összetéveszthetetlen, ruganyos léptekkel jár. Ritmikusan helyezi át testsúlyát egyik lábfejről a másikra. Mindig meglepi, hogy a férje, Mike milyen rossz táncos, amikor ilyen muzikális a járása. De mit keres itt? Megnézi az óráját. Már órák óta a munkahelyén kellene lennie. Ahogy a férfi eltűnik a szeme elől, Janice kicsit megkönnyebbül, hogy a férje miatt most nem kell aggódnia. Már így is ő van a listája élén.

HÁROM

Emeletes történetek

MAJDNEM DÉLUTÁN NÉGY ÓRA VAN, amikor Janice odaér utolsó munkaadójához, aki maga a szomorúság. Napját nevetéssel kezdte, és szomorúsággal fejezi be. A vörös téglás ikerház kicsit távolabb fekszik az úttól. Az épület széles és zömök, mintha úgy döntött volna, hogy egy tapodtat sem mozdul, miután letelepedett itt. A szerény homlokzat megtévesztő: mint az utca összes többi házát, ezt is hátul toldották meg egy hosszú és világos konyha-étkezővel. A plusz helyiségek mögött párhuzamos kertek sorakoznak. A tetőterekben irodákat, gyerekzobákat és vendégszobákat rendeztek be, ám ennek a háznak a padlásán Janice kedvenc szobája kapott helyet, ami szerintem egy történet központi eleme. Fiona történetéé.

Amikor Janice kinyitja az ajtót, azonnal tudja, hogy Fiona és a fia, Adam nincs itthon. Az üres háznak sajátos hangja van. Nemcsak azt érzi, hogy a lakók elmentek, hanem azt is, hogy a ház valamilyen módon bezárkózott, visszavonult. Janice szinte hallja, milyen teljes a csend. Ezt máskor is észrevette. Egy ház karácsony napján lehet

ugyan csendes, de mégsem egészen az. Az épület nyilvánvalóan nem alszik (ellentétben a lakókkal), hanem nagyon halkan lélegzik, és a falak szinte könyörögnek: „Csak még öt percet”, mielőtt elkezdődik a roham. A háznak egy temetés reggelén különleges hangja van – vagy talán inkább hangulata, ezt sohasem tudta pontosan: feszült, várakozó, masszív. Két évvel ezelőtt érezte ezt. Aznap, amikor Fiona eltemette a férjét. Amikor Adam elbúcsúzott az apjától.

Az előszobai asztalon van egy üzenet Fionától.

*Elvittem Adamet fogszabályzásra
(újabb problémák a fogszabályzóval!).
Pérez a konyhaasztalon.*

Janice megkönnyebbülten sóhajt fel, majd azonnal büntudat határát belé. Kedveli Fionát, és alig várja, hogy együtt kávézhasson vele a dolgozószobájában, de a szíve mélyén néha reménykedik benne, hogy nem lesz otthon. Ha jobban belegondol, úgy véli, ennek valószínűleg három oka van. Először is, tudja, hogy így gyorsabban végez a takarítással. Másodszor – és innen ered a büntudata –, el akarja kerülni a szomorúságot, ami a vele szemben ülő, kellemes, középkorú nőtől árad, aki az élénkpiros french press kávéfőzőjéből szokott kávékat tölteni maguknak. Őszintén szólva aggódik Fiona miatt (még egy ember, akit felírhat a listájára). De természetesen Fiona életéhez semmi köze. Janice csak a takarítónője, ahogy a férje folyamatosan emlékezteti.

Mire nagyjából végez a takarítással, a harmadik okot is nyugtázza, amiért örül, hogy Fiona nincs itthon. Így több időt tud tölteni a kedvenc helyiségében: a hosszú, alacsony belmagasságú padláson.

Természetesen ott is takarít (Janice-nek szigorú szabályai vannak erre vonatkozóan), de közben elgondolkodik Fiona történetén.

A padlásan van egy széles asztal, amin valaha egy vonat állt – a sínek nyomai még mindig láthatók a zöld posztón –, most azonban egy babaház kapott rajta helyet. A nagy, regency stílusú ház háromszintes, és a tetőtér is be van rendezve – Fiona otthonához hasonlóan. A földszinten azonban az étkező, konyha és kamra helyett egy üzlethelyiség található. Fent lakótér, lent üzlet. Fiona elegáns, miniatűr cégtáblát is készített, amin az szerepel aranybetűkkel: *Jebediah Jury: vállalkozó*. Janice-nek fogalma sincs, honnan származik a név, de el kell ismernie, hogy nem hangzik rosszul.

Leül, és kinyitja a ház elejét. A miniatűr szobák többsége tökéletesen be van rendezve. Hálószobák, nappali, gyerekszoba és Janice kedvence: egy gyönyörűen kialakított, vidéki stílusú konyha, az asztalon félig kinyújtott tészta, mellette egy tál gombostűfej nagyságú szilva. És van egy újdonság a múlt hét óta: Fiona befejezte az egyik fürdőszobát. Janice szerint a kék és krémszínű kasmírmintás tapéta tökéletesen illik a mahagónibútorokhoz és a lábas kádhoz. Kinyújtja a kezét, és megigazítja az apró, tengerészkek fürdőszobaszőnyeget, amely a miniatűr törülközőtartón lóg. Egy másik változást is észrevesz. Lent, a hátsó dolgozószobában van egy új koporsó – diófából, apró sárgaréz fogantyúkkal. Biztosan Fiona készítette: Janice nem hiszi, hogy ilyesmit készen árulnának, hiszen a legtöbben apró komódokat, zongorát vagy akár kutyakosarat keresnek. Nem, biztos benne, hogy ez Fiona keze munkája. Homlokráncolva ül, nem igazán tudja, mit gondoljon.

Amikor Fiona férje meghalt, az asszony könyvelőként dolgozott egy ügyvédi irodában. A férfi halála után két hónappal otthagya a munkáját, és átképezte magát temetkezési vállalkozónak. Egy kávé mellett elmagyarázta Janice-nek, hogy mindig is érdekelte ez a

terület, de soha nem merete beismerni, mert úgy gondolta, az emberek furcsának tartanák.

Janice egyáltalán nem találta furcsának. Hiszen ha valaki az esküvőjére készül, magazinok és online útmutatók segítik, és mindenki tanácsokat osztogat, le sem lehet állítani őket. Ha azonban meghal egy szerettünk, az emberek gyakran zavarban vannak, és nem tudják, mit mondjanak. Janice néha besegített egy barátjának, aki egy vendéglátó-ipari vállalkozást vezetett, és az évek során azon kapta magát, hogy az esküvőket kerüli, a halotti torokra azonban önként jelentkezik. A temetéseken az emberek gyakran tanácstalanok, nemcsak a gyász miatt, hanem jó angolokhoz méltóan félnek, hogy rosszat mondanak vagy tesznek. Ezért a család általában hálás, ha kap egy jó szót a „személyzettől”. Tehát igen, Janice érti, miért akart Fiona temetkezési vállalkozó lenni.

Fiona előbb részmunkaidőben kezdett dolgozni egy temetkezési vállalkozónál, majd átment teljes munkaidőbe, elvégezte a temetkezési vállalkozói képzést, és Janice úgy látta, nem bánta meg a döntését. De még egy koporsó? Már így is rengeteg sorakozik hátul. Azóta Fiona egy sor tanfolyamot elvégzett, és a polgári szertartásvezetésre szakosodott, vagyis nem vallásos temetéseket celebrál. Janice ezt is megérti: átérzi, hogy szeretne rendet teremteni és biztonságot nyújtani, amikor nincsenek követendő vallási rituálék. Ismer olyan embereket – ateistákat –, akik pusztán azért kaptak vallásos temetést, mert a család nem tudta, milyen más lehetőségek állnak rendelkezésre, így a szokásos opciót választották.

Janice elővesz a köténye zsebéből egy hosszú, vékony csövet, és kihúzza belőle egy fémhuzalt, amire apró, zöld tollak vannak erősítve. Nem csak Fiona kreatív. Nekilát, hogy minden egyes szobát leporoljon, és megcsodálja, milyen részletességgel készültek az egyes díszletek. Vajon ennek a miniatűr világnak a megépítése segít Fionának,

hogy újra ráleljen az élet értelmére? Janice egyáltalán nem biztos benne.

Abban azonban biztos, hogy Fiona új munkája segít az asszonynak, aki rendkívül kedvesen vezet át másokat a halállal járó sokkon és a gyászon. És férje halála után az új munkája készítette először nevetésre.

Éppen együtt kávéztak Fiona dolgozószobájában. Fiona az alacsony bőrfotelben kuporgott, lábát a tweedszoknyája alá húzva. Halványzöld pulóvert viselt, és Janice úgy gondolta, csak egy keménygallér kellene, hogy úgy fessen, mint egy vidéki lelkész. Talán ezért találták a gyászolók olyan megnyugtatónak... Fiona feltolta a szemüvegét hamvasszőke bobfrizurájába, és félretette az ölében heverő cetliket. Éppen egy olyan férfi számára próbált gyászbeszédet írni, akit szemmel láthatóan mindenki utált.

– Meglepődne – mondta Janice-re nézve –, hány család hagyja rám a gyászbeszédet.

– Talán nem szeretnek mások előtt beszélni? – vetette fel tétován. Janice tudja magáról, hogy ő nemcsak aggódó típus, hanem nyuszi is.

– Az persze nem jelent gondot, hogy nyilvánosan kiabáljanak és veszekedjenek – válaszolta Fiona mosolygva.

Janice bólintott. Ő is látta ezt a halotti torokon. Nyuszi létére meglepően hatékonyan tudott véget vetni a veszekedéseknek.

– Mit szól ehhez? – kérdezte Fiona, és felvette a legelső jegyzetet. – Nemzedéke ékes tagja volt.

– Hüm, nem tudom.

– Igazi karakter volt? – vetette fel kételkedve.

Janice egy pillanatra elgondolkodott.

– Mit szólna ahhoz, hogy... – Egy pillanatra elhallgatott, és kibámult az ablakon. – Olyan ember volt, akit soha nem fognak elfelejteni azok, akik a legjobban ismerték.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Janice meglepetten fordult vissza, amikor megütötte a fülét Fiona nevetése. Hónapok óta nem hallotta nevetni. Úgy érezte, mindjárt elsírja magát.

– Baromi jó – mondta Fiona vigyorogva.

Janice befejezi a portörleszt a gyönyörű babaházban, és becsukja az ajtót. Azt akarja, hogy ez a csodás ház Fiona történetét szimbolizálja. Hogy egy új, váratlan irány allegóriája legyen, ami gyógyuláshoz és felépüléshez vezet. Így szeretné Fiona történetét a gyűjteményében látni. De egyre kevésbé biztos benne, hogy hepiend lesz a vége. Hiszen sötétség lappang benne – egy hatalmas, ki nem mondott probléma, amelyet Janice szerint figyelmen kívül hagynak. Valami leselkedik rájuk. Ez nyugtalanná teszi, majd eszébe jut a saját gyerekkora, ahová egy cseppet sem kívánczik vissza.